

Arrest

nr. 240 053 van 26 augustus 2020
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. DESENFANS
Eugène Plaskysquare 92-94/2
1030 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 25 november 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 oktober 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 augustus 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 augustus 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat C. DESENFANS verschijnt voor verzoeker, en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 11 november 2018 België binnen met een *taskara* en verzoekt op 23 november 2018 om internationale bescherming. Op 22 oktober 2019 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die op 23 oktober 2019 aan verzoeker aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn van Lal Pur (district Lal Pur, provincie Nangarhar). U bent van Pashtoense origine. Uw ouders, uw twee zussen en broer wonen nog steeds in Lal Pur. U bent ongeletterd omdat u nooit naar school bent gegaan.

U begon een winkel in gsm- en informatica-artikelen in de bazar van Lal Pur. U werd geassisteerd door B. (...). U zette ook wel eens muziek of filmmateriaal op de gsm van klanten. Iemand moet tegen de Taliban hebben gezegd dat daar ook pornografische beelden bij waren. Alleszins kreeg u op een dag telefoon van M. A. (...). Hij zei dat u zich bij hem moest komen aanmelden in Chaknawar, dat wat verderop gelegen is. U dacht dat het om een grap ging en gaf geen gehoor aan zijn oproep. De volgende ochtend belde hij u opnieuw. U vertelde dit aan uw vader, en ging vervolgens naar uw winkel. 's Avonds keerde u naar huis terug, maar kwam later die avond niet meer buiten. 's Nachts is een groep personen van de Taliban naar jullie huis gekomen. Uw vader verwittigde u, en u kon ontsnappen naar het huis van uw tante dat naast dat van jullie gelegen is. De volgende ochtend is uw vader daar komen vertellen dat de Taliban talrijk waren, dat ze u in het hele huis gezocht hadden en dat ze hem hadden geslagen. U bleef ondergedoken bij uw tante. Uw vader kwam die dag ook te weten dat de Taliban uw winkel hadden vernield. Hij ontmoette ook de vader van B. (...), die zei dat de Taliban B. (...) hadden ontvoerd. Over hem is er sindsdien niets meer vernomen. Omdat uw leven in gevaar was, werd uw vertrek uit Afghanistan geregeld. U reisde naar Nimroz, en vervolgens via Iran naar Turkije. U was daar tweeënhalf jaar. Vervolgens kwam u via Griekenland, Kosovo, Servië, Bosnië, Kroatië, Slovenië, enkele u onbekende landen en Frankrijk naar België. Op 23 november 2018 ging u zich aanmelden bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) en diende u uw verzoek om internationale bescherming in.

U verklaart niet terug te kunnen naar Afghanistan waar u door de Taliban wordt gevisieerd. Bovendien acht u de algemene situatie in uw land van herkomst onveilig, reden waarom u in ondergeschikte orde de subsidiaire beschermingsstatus vraagt.

Ter staving van uw verklaringen legt u uw taskara neer.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient voorts te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, 2009 en HvJ, C-277/11, M.M. t. Ireland, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, Saadi t. Italië, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, NA t. Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Deze samenwerkingsplicht in hoofde van het CGVS bestaat er in de eerste plaats in dat het CGVS nauwkeurige en actuele informatie verzamelt over de algemene omstandigheden in het land van herkomst (HvJ, C-277/11, M.M. t. Ireland, 2012, §§ 65-68; EHRM, J.K. e.a. t. Zweden, nr. 59166/12, 23 augustus 2016, § 98). Dit vloeit logischerwijze voort uit het feit dat het doel van de procedure voor de

toekenning van internationale bescherming er in bestaat na te gaan of een verzoeker al dan niet nood heeft aan internationale bescherming, en bij de beoordeling van deze beschermingsnood niet alleen rekening moet worden gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, maar ook met algemene omstandigheden in het land van oorsprong op het tijdstip waarop een beslissing wordt genomen (artikel 48/6, § 5 Vw.).

Wat de persoonlijke omstandigheden betreft, spreekt het voor zich en wijst ook het EHRM er op dat een verzoeker in wezen de enige partij is die in staat is om informatie over zijn persoonlijke omstandigheden te verschaffen. Bijgevolg rust de bewijslast, voor wat de individuele omstandigheden betreft, in beginsel op de schouders van de verzoeker, die zo spoedig mogelijk alle elementen ter staving van zijn verzoek om internationale bescherming dient neer te leggen (EHRM, J.K. e.a. t. Zweden, nr. 59166/12, 23 augustus 2016, § 96).

In het licht van het voorgaande en overeenkomstig artikel 48/6, § 1, eerste lid Vw. bent u derhalve verplicht om van bij aanvang van de procedure uw volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over uw verzoek om internationale bescherming, waarbij het aan u is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over het verzoek om internationale bescherming. Deze relevante elementen omvatten luidens artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet onder meer, doch niet uitsluitend, uw verklaringen en alle documentatie of stukken in uw bezit met betrekking tot uw identiteit, nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van de relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, reisroutes, reisdocumentatie en de redenen waarom u een verzoek indient.

Niettegenstaande u bij de aanvang van uw persoonlijk onderhoud uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust (zie notities CGVS, p.2), blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking.

Er werd immers vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde regio van herkomst in Afghanistan. Dit is nochtans belangrijk voor de inschatting van uw vrees voor vervolging en uw nood aan subsidiaire bescherming. Het belang duidelijkheid te verschaffen over uw herkomst kan niet genoeg benadrukt worden. De werkelijke streek van herkomst is van essentieel belang voor het onderzoek van de nood aan internationale bescherming. Het is immers de regio van herkomst in functie waarvan de vrees voor vervolging en het risico op ernstige schade zal onderzocht worden. Indien doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat een verzoeker geen zicht biedt op zijn reële verblijfssituatie of regio van herkomst, dient te worden besloten dat de asielmotieven, die zich er zouden hebben voorgedaan, niet aangetoond worden. Een verzoeker die over zijn eerdere verblijfplaatsen ongeloofwaardige verklaringen aflegt en daardoor het voor de asielinstanties onmogelijk maakt vast te stellen dat hij ook werkelijk afkomstig is uit een streek waar er een risico op ernstige schade bestaat en of hij niet de mogelijkheid heeft zich in een streek te vestigen waar geen zo een risico bestaat, maakt bovendien niet aannemelijk dat hij nood heeft aan subsidiaire bescherming.

In casu werd vastgesteld dat u het niet aannemelijk heeft gemaakt dat u van het district Lal Pur afkomstig bent.

Ten eerste kon het CGVS tijdens het onderhoud vaststellen dat u geenszins vertrouwd bent met de kalender die men in Afghanistan hanteert. Zo kan u niet verduidelijken in welk jaar u (volgens de Afghaanse jaartelling) het land zou hebben verlaten (CGVS, p.4). U beweert ook niet te weten in welke maand u vertrokken bent. Wat meer is, u lijkt de namen van de Afghaanse maanden niet eens te kennen. Hiernaar gevraagd, kan u er niet één noemen (CGVS, p.4). Het is niet aannemelijk dat een winkelier uit Afghanistan geen antwoord kan bieden op dergelijke eenvoudige vragen. Overigens heeft u van Nowruz, de naam van het Afghaanse Nieuwjaar, evenmin al ooit gehoord (CGVS, p.9).

Ook andere verklaringen doen sterk twifelen aan uw herkomst uit Afghanistan. U weet bijvoorbeeld dat daar Uzbeken, Tadzjieken en Pashtoenen wonen, maar heeft het ook over de "Farsiban" (Daritaligen). Gevraagd welke taal Tadzjieken spreken, bent u niet zeer duidelijk. U heeft het over "Farsi en zo, mengelingen" en zegt dat u het eigenlijk niet weet (CGVS, p.19). Ook dit mag verbazen.

Verder dient te worden opgemerkt dat uw kennis van de politieke situatie in uw zogezegde regio en land van herkomst evenmin kan overtuigen. Zo is het zeer opmerkelijk dat een Afghaanse Pashtoen pas in België te weten zou zijn gekomen wie Gulbuddin Hekmatyar is (CGVS, p.20). Nochtans geniet deze

(voormalige) krijgsheer en leider van de partij Hezb-e Islami veel aanzien bij de Afghaanse Pashtoense bevolking. Van Abdul Rasul Sayyaf, een andere bekende Pashtoense krijgsheer, heeft u dan weer nog nooit gehoord (CGVS, p.21). Gevraagd naar andere krijgsheren en ex-mujahedin, stelt u er geen te kennen. Dit is zeer merkwaardig, daar het net deze personen en hun groeperingen zijn die de recente geschiedenis van Afghanistan vorm hebben gegeven. Van Dostum heeft u wel al gehoord, zo zegt u, maar behalve dat men hem generaal noemt, heeft u verder geen enkele info over de man. U zegt dat het mogelijks een Uzbeek is omdat hij daarop lijkt, maar zelfs dat bent u niet zeker (CGVS, p.21). Ook over Ahmad Shah Massoud, nationaal volksheld van de Tadzjiekse bevolking van Afghanistan, weet u niets. U zegt dat het "een mujahed, een commandant, een leider of zo" was, maar weer niet van welke groepering. Bovendien blijkt u geen enkele van de nochtans talrijke groeperingen van de mujahedin te kennen, zelfs niet als u met enkele namen (Ettehad, Jamiat-e Islami) wordt geconfronteerd (CGVS, p.22, 23).

De beperkte kennis die u sporadisch etaleert, lijkt dan weer ingestudeerd. Zo zegt u ergens geen van de voorgangers van provinciegouverneur Salim Khan Kunduzi te kennen. Als het CGVS u vervolgens de naam Gul Agha Sherzai voorlegt, verklaart u plots te "denken" dat die ook gouverneur is geweest. U weet echter niet van waar de man afkomstig was, terwijl het een bekend gegeven is dat hij Kandahari is, noch weet u of hij korte dan wel lange tijd gouverneur van Nangarhar was (CGVS, p.24). Dit is zeer verwonderlijk, daar de man een begrip is in Nangarhar: hij was er niet minder dan tien jaar gouverneur (tot 2014) en geraakte meer dan eens in opspraak.

Voorts dient te worden gewezen op uw zeer gebrekkige geografische kennis van de regio waar u volgens uw verklaringen altijd zou hebben gewoond. Zo weet u dat de provincies Logar, Kunar en Laghman aan Nangarhar grenzen, maar zijn de namen van de hoofdsteden van deze provincies (respectievelijk Pul-e-Alam, Asadabad en Mehterlam) u niet bekend (CGVS, p.13). Van districten als Nurgal en Khaskunar, die iets noordelijker gelegen zijn, heeft u nog nooit gehoord (CGVS, p.13, 16). Ook Alingar en Qarghayi, districten van Laghman die aan uw provincie grenzen, kent u niet (CGVS, p.13). Dara-e-Nur (CGVS, p.14), Achin (CGVS, p.16), Shinwar (CGVS, p.19), Nazyan (CGVS, p.19) en Kuz Kunar (CGVS, p.13), allen districten van Nangarhar en in sommige gevallen op zeer nabije afstand van Lal Pur, kan u geenszins situeren. Verder is het zeer opmerkelijk dat u geen enkele plaats op de weg naar de provinciale hoofdstad Jalalabad kan noemen (CGVS, p.16). Van Ghazi Amanullah Khan en Darunta, nochtans bekende plaatsen in de provincie Nangarhar, zegt u al te hebben gehoord, maar opnieuw blijkt dat u geen idee heeft waar deze dienen te worden gesitueerd. U verklaart verder dat u wel kennis heeft van dorpen in de buurt. Echter, als het CGVS u vraagt waar Chaknawri gelegen is, een dorp waarnaar u enkele keren verwezen heeft, blijkt u niet eens zeker of dit al dan niet in Lal Pur is (CGVS, p.15, 16). Verder heeft u beweerd dat u uw dagen sleet aan de oevers van de rivier, waar u met uw vrienden ging vissen. Het is dan ook opmerkelijk dat u denkt dat dit de Kunar rivier is (CGVS, p.15), terwijl dit uiteraard de Kabul rivier is, zoals ook blijkt uit de informatie die aan het administratief dossier werd toegevoegd. Het is niet aannemelijk dat een winkelier, die dagelijks in contact komt met klanten en handelaars, geen betere kennis zou hebben van de geografie van de regio.

Nog andere zaken tonen aan dat u niet vertrouwd bent met de (grens)regio waar u uw leven lang zou hebben gewoond. Over Mohmand Agency, dat aan Lal Pur grenst maar dat in Pakistan gelegen is, zegt u dat u de naam wel eens hoorde. Echter slaagt u er niet in de regio te situeren (CGVS, p.6). Van Landi Kotal, een belangrijk administratief en commercieel centrum aan de andere kant van de grens (op een twintigtal kilometer van uw beweerde woonplaats), is u zelfs geheel onbekend (CGVS, p.6). Het is ondenkbaar dat een winkelier uit Lal Pur die plaats niet zou kennen. Ook van Khyber Agency, de regio waarvan Landi Kotal de hoofdstad is, heeft u nog nooit gehoord (CGVS, p.15). Voorts gevraagd naar namen van steden of regio's aan de andere kant van de grens, zegt u er geen te kennen (CGVS, p.6). Andermaal blijkt het niet geloofwaardig dat u van Lal Pur afkomstig bent.

U stelt nog dat u in het bezit was van foto's van uzelf, waarop u te zien zou zijn in uw dorp en in uw winkel. U verklaart dat die foto's op de geheugenkaart van uw gsm stonden, maar dat de politie in Turkije uw gsm van u afnam (CGVS, p.2, 3). Als het CGVS u confronteert met de vaststelling dat u bij de DVZ nog beweerde dat die foto's op een usb stonden en dat de politie deze usb in beslag nam, ontkent u dit. Nochtans kan worden opgemerkt dat het gehoorverslag van de DVZ wat dit betreft geen ruimte voor interpretatie laat.

Tot slot kan nog worden opgemerkt dat aan uw verklaring, als zou u nooit naar school zijn gegaan (CGVS, p.17) en analfabeet zou zijn gebleven (verklaring DVZ, vraag 11), niet het minste geloof kan worden gehecht. Ten eerste komt uw uitleg daarvoor niet aannemelijk over. U zegt dat het in uw

geboorteregio de gewoonte is dat kinderen niet naar school gaan en liever aan het water zitten en gaan vissen (CGVS, p.17). Ook toen uw vader zou hebben geëist dat u naar school zou gaan (zelf blijkt hij namelijk wel geschoold, p.24), zou u liever thuis zijn gebleven (CGVS, p.17). Het is toch zeer merkwaardig dat u zich zou hebben verzet tegen deze wil van uw vader. Ten tweede is het zo dat u niet eens op de hoogte blijkt van de onderwijskansen die men in Lal Pur heeft, wat uw verklaringen omtrent het al dan niet naar school gaan van de kinderen in de regio nog wat holler maakt. U verklaart dat daar (in het districtscentrum) één grote school is. Echter kan u niet verduidelijken of dit een lagere of een middelbare school is. Dit is opmerkelijk. Andere jongens, hetzij uit uw familie, hetzij uit uw kennissenkring, misschien wel uit uw cliënteel, zullen ongetwijfeld wel interesse hebben gehad in scholing, waardoor mag worden verondersteld dat u weet of er in uw woonplaats een lagere dan wel een middelbare school is. Ten derde kan nog worden vastgesteld dat u, die naar eigen zeggen niet kan lezen of schrijven, eigenaar bent van een Facebook account en via Facebook bijvoorbeeld te weten kwam wie Hekmatyar is (CGVS, p.20). Dat lijkt er toch op te wijzen dat u allesbehalve ongeletterd bent. Ook uw beroepsactiviteiten (een winkel voor gsm en computer, al is geenszins duidelijk waar u die winkel zou hebben gehad), doen veronderstellen dat u een geletterd persoon bent.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen hebt u niet aannemelijk gemaakt daadwerkelijk afkomstig te zijn uit het district Lal Pur gelegen in de provincie Nangarhar. Gelet op de ongeloofwaardigheid van uw beweerde regio van herkomst in Afghanistan kan er evenmin enig geloof worden gehecht aan uw asielrelaas dat er onlosmakelijk mee verbonden is. Immers, aangezien er geen geloof kan gehecht worden aan het feit dat voor uw komst naar België in Lal Pur heeft verbleven, kan er evenmin geloof worden gehecht aan de feiten die zich volgens uw verklaringen in deze regio hebben voorgedaan. Bijgevolg maakt u niet aannemelijk dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin en bestaan er evenmin zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat een verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt omwille van de algemene veiligheidssituatie in het land van herkomst. Artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt immers bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat vele Afghanen binnen Afghanistan verhuisd zijn (eventueel na een eerder verblijf in het buitenland). De geboorteplaats en de oorspronkelijke verblijfplaats(en) vormen derhalve niet noodzakelijk de (actuele) plaats of regio van herkomst. Het aantonen van de laatste verblijfplaats(en) binnen Afghanistan is dan ook essentieel, vermits er op grond van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet geen behoefte aan bescherming is indien een verzoeker afkomstig is uit een regio waar er geen risico op ernstige schade aanwezig is of als de verzoeker over de mogelijkheid beschikt zich in zo'n regio te vestigen.

Het aantonen van uw plaatsen van eerder verblijf vóór uw komst naar België is daarenboven ook in een ander opzicht cruciaal voor de beoordeling van uw nood aan internationale bescherming. Bij een jarenlang verblijf in het buitenland valt immers niet uit te sluiten dat u reeds in een derde land reële bescherming geniet in de zin van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 1° Vw., of dat dit land als een veilig derde land in de zin van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 2° Vw. kan beschouwd worden, waardoor de noodzaak aan en het recht op een subsidiaire beschermingsstatus in België komen te vervallen.

Rekening houdend met het gegeven dat het geweldsniveau en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal significant verschillend is (zie EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation december 2017, pag. 1-70, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5ac603924.html> of <https://www.refworld.org>); het EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation- Update – mei 2018, pag. 1-24, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b3be4ad4.html> of <https://www.refworld.org>), en het gegeven dat vele Afghanen binnen Afghanistan om diverse redenen migreren naar andere regio's, kan u, met betrekking tot de vraag of u bij terugkeer een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, dan ook niet volstaan met een loutere verwijzing naar uw Afghaanse nationaliteit, doch moet u enig verband met uw persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van

individuele bedreiging vereist (RvS 26 mei 2009, nr. 193.523). U bent er met andere woorden toe gehouden om zelf het bewijs van een dergelijk verband met uw persoon te leveren door duidelijkheid te scheppen over uw beweerde plaatsen van eerder verblijf binnen en buiten Afghanistan.

U werd daarom tijdens het persoonlijk onderhoud op de zetel van het CGVS dd. 10 mei 2019 uitdrukkelijk gewezen op het belang van het afleggen van correcte verklaringen met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten. U werd in de loop van het persoonlijk onderhoud uitdrukkelijk geconfronteerd met de vaststelling dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw voorgehouden verblijfplaatsen in en/of beweerde regio van herkomst in Afghanistan (CGVS, p.17). U werd er vervolgens op gewezen dat het voor de beoordeling van uw verzoek om internationale bescherming van uitermate groot belang is dat u een duidelijk zicht geeft op uw eerdere verblijfsplaatsen voor uw komst naar België. Er werd voorts benadrukt dat het gegeven dat u niet recent uit Afghanistan afkomstig bent en/of dat u een tijd in een derde land heeft verbleven op zich niet problematisch is, maar dat het wel belangrijk is dat u deze informatie meedeelt zodat het CGVS de mogelijkheid wordt gegeven uw verzoek om internationale bescherming correct te beoordelen rekening houdend met al uw verklaringen (CGVS, p.17). U heeft evenwel geopteerd om vast te houden aan uw ongeloofwaardige verklaringen, waarbij u heeft geargumenteed dat u als kind altijd binnen bleef, omdat men u zei dat er buiten spoken waren (CGVS, p.17). Dergelijke verklaring kan niet ernstig worden genomen.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet de waarheid heeft verteld over waar u verbleven heeft voor uw komst naar België. Desondanks het feit dat het CGVS u uitgebreid de kans heeft geboden hierover klaarheid te scheppen, blijft u ook na confrontatie met de bevindingen van het CGVS volharden in uw verklaringen, dit in weerwil van de plicht tot medewerking die op uw schouders rust.

Door uw gebrekkige medewerking op dit punt verkeert het Commissariaat-generaal in het ongewisse over waar u voor uw aankomst in België in Afghanistan of elders leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen u uw werkelijke streek van herkomst verlaten heeft. Door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van uw asielrelaas raakt, te verzwijgen maakt u bijgevolg niet aannemelijk dat u bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico op ernstige schade loopt.

Volledigheidshalve dient nog opgemerkt te worden dat het niet aan het CGVS toekomt om te speculeren over uw verblijfplaatsen binnen en buiten Afghanistan, noch over het element of u afkomstig bent van een regio waar geen risico aanwezig is (RvV 9 juni 2017, nr. 188 193). De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen moet evenmin bewijzen dat uw verklaringen over uw persoonlijke omstandigheden onwaar zouden zijn, en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Het is daarentegen uw taak om uw verzoek om internationale bescherming te staven en dit geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. Het komt bijgevolg aan u toe om de verschillende elementen van uw relaas toe te lichten en alle elementen die de met het onderzoek van het verzoek belaste instantie relevant acht voor de beoordeling van uw verzoek om internationale bescherming, aan te reiken. Uit wat voorafgaat blijkt dat u hierin manifest faalt.

Het CGVS erkent dat het een samenwerkingsplicht heeft, in de zin dat het de door u aangebrachte elementen moet beoordelen rekening houdend met de informatie over het land van herkomst en dat het er toe gehouden is na te gaan of er onder de door u aangebrachte elementen, elementen zijn die wijzen op een gegronde vrees of een reëel risico en die zo nodig bijkomend te onderzoeken. Een onderzoek in die zin werd uitgevoerd. Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, en na een grondig onderzoek van alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient evenwel besloten te worden dat er in uw hoofdte geen elementen voorhanden zijn die wijzen op een gegronde vrees tot vervolging of een reëel risico op ernstige schade bij terugkeer.

De taskara die u heeft voorgelegd, leidt niet tot een andersluidende appreciatie. Dergelijk document kan uw identiteit en herkomst staven bij geloofwaardige verklaringen, wat niet het geval is gebleken. Bovendien betreft het een stuk dat al dan niet bewust erg beschadigd werd, waardoor delen ervan nagenoeg onleesbaar zijn geworden. Tot slot wijst het CGVS op objectieve informatie die aan het dossier werd toegevoegd, met name de "COI Focus, Afghanistan. Corruptie en documentenfraude" van 21 november 2017, waaruit blijkt dat er in Afghanistan op grote schaal gefraudeerd wordt met documenten en nagenoeg alle documenten vervalst worden of via corruptie, zowel in Afghanistan als daarbuiten, kunnen worden aangekocht.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève), van de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5, 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van het redelijkheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het proportionaliteitsbeginsel en van de artikelen 3 en 13 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM). Tevens meent verzoeker dat er een manifeste appreciatiefout voorligt.

Verzoeker meent dat hij in zijn land van herkomst een gegronde vrees voor vervolging heeft en dat hij van zijn nationale overheden geen bescherming zal krijgen. Hij vraagt om indien nodig het voordeel van de twijfel toe te kennen en om rekening te houden met artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet. Hij stelt een oprechte inspanning te hebben geleverd om zijn asielaanvraag aannemelijk te maken en te staven. Zijn verklaringen zijn volgens hem eenduidig, van goede trouw en komen overeen met de beschikbare informatie. Ze zijn spontaan, duiden persoonlijke ervaringen aan en bevestigen dat hij een gegronde vrees voor vervolging heeft ten aanzien van Afghanistan. Verzoeker blijft erbij dat de motieven van de commissaris-generaal niet kunnen weerhouden worden.

Verzoeker citeert de motieven van de bestreden beslissing waarin hem wordt verweten niet te hebben voldaan aan de plicht tot medewerking en stelt ten stelligste te betwisten dat hij de medewerkingsplicht niet zou gerespecteerd hebben. Hij verwacht ten andere nog een aantal stukken, waaronder een verklaring van de dorpsoudsten en bevestigt dat hij wel degelijk de waarheid vertelde betreffende zijn streek van herkomst.

Vervolgens citeert hij de motieven van de bestreden beslissing waarin hem een gebrekkige kennis van de Afghaanse kalender wordt verweten, en stelt hij het volgende:

"Verzoeker is inderdaad niet vertrouwd met de Afghaanse kalender. Hij leerde deze niet aan, gebruikte deze niet. Verzoeker woonde in een klein dorp, ver van alles en had geen nut aan de kalendermaanden."

Wat betreft de motieven van de bestreden beslissing over zijn verklaringen over de talen in Afghanistan, betoogt verzoeker als volgt:

"Verzoeker meent dat de CGVS zijn woorden verkeerd interpreteert. Hij heeft geantwoord dat in zijn eigen district er geen andere ethnies woont. Dat hij weet heeft dat in Jalalabad bv. wel andere bevolkingsgroepen wonen. Dat er ook Oezbeken zijn. Bij hem thuis wordt enkel Pashtou gesproken."

Wat betreft de motieven van de bestreden beslissing over zijn kennis van de politieke situatie in zijn regio van herkomst, laat verzoeker het volgende gelden:

"De CGVS is niet redelijk in zijn vraagstelling."

Dat Gulbuddin Hekmaytar Afghanistan verliet in 2000 en naar Pakistan vluchtte. Dat zijn wapenfeiten dateren van voor de geboorte van verzoeker, of toen deze nog een klein kind was.

Dat hetzelfde kan gezegd worden van de wapenfeiten van Abdul Rasul Sayyaf, die vooral actief was als krijgsheer voor 2003!

Dostum is inderdaad een generaal, doch ook deze geniet bekendheid voor wapenfeiten die zich eerder voor 2000 situeren. Hij is inderdaad een Oezbeek.

Ahmad Shah Massoud was wel degelijk een commandant en politicus, die overleed in 2001, zijnde eveneens toen verzoeker zeer jong was.

(...)

Aangezien verzoeker niet geschoold is, is het ook niet vreemd dat zijn kennis over geschiedkundige figuren zeer beperkt is. De nationale politiek ligt bovendien ver van zijn bed.

De plaatselijke gouverneurs kent verzoeker wel : de laatste toen hij nog in het land was, was Salim Khan Khunduzi, toen hij in Turkije was, was het Ghulam Mangul en voor Salim, Ghulaga Shergue. (fonetische schrijfwijze)

(...)

Het is dan ook onterecht dat de CGVS meent dat de kennis of het gebrek eraan van verzoeker zou aantonen dat hij niet afkomstig zou zijn uit Lal Pur."

Waar hem in de bestreden beslissing ook op andere vlakken een beperkte (ingestudeerde) kennis wordt verweten, stelt verzoeker het volgende:

"Verzoeker ging niet naar school, zodanig dat zijn kennis beperkt is.

Verder is verzoeker heel eerlijk over de wijze waarop hij kennis vergaarde, waarbij opgemerkt moet worden dat hij bv Gulbuddin kent sinds hij in België is, want in Afghanistan had hij nog niet van hem gehoord:

(...)

Verzoeker heeft bovendien wél de namen van de huidige en vorige gouverneurs gegeven."

Wat de overige motieven van de bestreden beslissing betreft, betoogt verzoeker als volgt:

"Verzoeker betwist verder ten stelligste dat hij niet meegewerkt zou hebben aan de asielpcedure.

Dat hij van bij de aanvang een aantal documenten bijbracht, die zijn identiteit en afkomst aantoonen, meer bepaald zijn taskara.

Dat de CGVS meent dat deze zijn herkomst niet zou aantonen omdat deze niet ondersteund zou zijn door geloofwaardige verklaringen.

Dat verzoeker meent dat er rekening dient gehouden te worden met zijn nog vrij jonge leeftijd.

Dat verzoeker poogde zijn leven op te bouwen in Afghanistan en een winkel uitbaatte met een vriend B. (...).

Dat deze ontvoerd werd nadat zij problemen kregen met de Taliban.

Dat er eveneens rekening gehouden moet worden met het feit dat verzoeker slechts beperkt naar school is geweest.

Dat verzoeker een heel aantal documenten bijbrengt waaruit blijkt dat hij wel degelijk afkomstig is uit Lal Pur.

Dat hij zal pogen de vertaling van deze documenten zo spoedig mogelijk bij te brengen.

Dat het daarnaast onterecht is dat de CGVS besloot tot ongeloofwaardigheid van zijn verklaringen.

Dat deze analyse zuiver subjectief is in hoofde van de PO.

Dat deze niet gevolgd kan worden.

Overwegende dat wat betreft de beschadigingen van zijn taskara deze onderweg gebeurden.

Dat dit niet wegneemt dat zijn plaats van herkomst duidelijk leesbaar is.

Dat het feit dat zij leeftijd niet goed leesbaar is, niets afdoet aan de bewijswaarde van de streek van afkomst.

Dat wat betreft mogelijke vervalsing, er geen enkel concreet element aangebracht wordt waaruit deze vervalsing zou moeten blijken.

Dat de bijkomende documenten van verzoeker aantonen dat hij wel degelijk afkomstig is uit Lal Pur, het betreft immers documenten van de leden van zijn familie die aldaar wonen.

Dat eveneens bij de beoordeling van het asielaanvraagstuk rekening gehouden moet worden met het feit dat verzoeker 2,5 jaar in Turkije verbleef.

Dat dit vanzelfsprekend de accuraatheid van de herinneringen aantast.

Dat ook rekening gehouden moet worden met de leefwereld van verzoeker, dat hij zelf de maanden niet gebruikte, zijn moeder echter wel :

(...)

Dat dan ook niet gesteld kan worden dat verzoeker uit de gebrekkige kennis van de maanden, verzoeker niet in Lal Pur zou verbleven hebben.

Dat verzoeker ondervraagd werd mbt tot de gevechten en de aanwezigheid van Daesh.

Dat deze er niet waren op het ogenblik van het vertrek van verzoeker.

(...)

Dat verzoeker de informatie van de laatste jaren slechts kan hebben na beperkt contact met zijn familie.

Dat de vragen zich beperkten tot de 'afgelopen jaren', ogenblik waarop verzoeker al vertrokken was...

(...)

Dat het dan ook niet redelijk is verzoeker daar op af te rekenen.

Dat verzoeker gelet op de algemene situatie zijn dorp weinig of niet verliet en al zeker niet ver weg ging.

Dat hij de omgeving kent van horen zeggen.

Dat hij betwist dat hij over de grens ging.

Dat hij zijn spullen betrok in Torkhal :

(...)

Dat het dan ook onterecht is dat aan verzoeker een tekort aan geografische kennis verweten wordt.

Dat tenslotte het ook niet opgaat, aan verzoeker een ongeloofwaardig relaas te verwijten, zonder dit relaas zelf te analyseren.

Dat verzoeker de oorzaak van zijn problemen legt bij de Taliban :

(...)

Dat de CGVS evenmin rekening houdt met het feit dat naarmate zij aan kracht wonnen, de Taliban ook meer en meer hun stempel op de maatschappij wensten te drukken.

Dat vermoedelijk om die reden, verzoeker in eerste instantie geen problemen kende met zijn winkel.

Dat de CGVS ook geen rekening hield met typisch Afgaanse elementen en gebeurtenissen, zoals de provider van het telefoonabonnement van verzoeker : SALAT:

(...)

Dat verzoeker geheugenproblemen uitdrukkelijk meldde.

Dat daarmee rekening gehouden had moeten worden.

Dat de "vluchtroute" van verzoeker zeer gedetailleerd is, tot met een tekening toe.

(...)

Dat de bestreden beslissing niet de minste afweging maakt van deze elementen.

Dat de Taliban wel degelijk naar hem op zoek waren blijkt ook aan hun bezoek aan zijn winkel :

(...)

Dat de uitleg van verzoeker, dat hij geen keus had en zijn werk wel diende verder te zetten niet onredelijk is.

Dat verzoeker geluk heeft gehad te kunnen ontsnappen, wat niet het geval was met zijn vriend en collega B. (...):

(...)

Dat ook dit aspect de realiteit van zijn vrees aantoont.

Dat het ook duidelijk moge zijn dat de vader van verzoeker zeer voorzichtig geweest is :

(...)

Dat verzoeker uit Afghanistan afkomstig is ook blijkt uit de informatie waarover hij wel beschikte.

Dat het niet opgaat zonder enige analyse te stellen dat deze niet in aanmerking kan genomen worden omdat deze "ingestudeerd" zou zijn.

Dat de kennis van verzoeker integendeel zeer coherent is.

(...)

Dit maakt duidelijk dat verzoeker er wel degelijk was en naar toe ging.

Dat nu verzoeker niét naar de overkant van de grens ging, het ook normaal is dat hij over datgene wat daar ligt weinig of geen informatie heeft.

(...)

Dat het dan ook onterecht is dat verzoeker slechts over een "ingestudeerde kennis" zou beschikken.

(...)

Dat verzoeker bij herhaling verklaart :

(...)

Dat het ook onterecht is verzoeker te verwijten dat hij geen kennis heeft van de politieke omstandigheden, terwijl verzoeker duidelijk wél bepaalde antwoorden weet te geven.

(...)

Dat wat de verkiezingen betreft, verzoeker daar zelf niet aan deelgenomen heeft, dat hij echter wel weet dat je je diende te laten registreren.

Dat hij uit angst daarbuiten bleef.

Dat dit niet uitzonderlijk is

(...)

Dat tenslotte de vraag rijst of de tolk ten andere verzoeker goed begrepen heeft, op bepaalde ogenblikken duidelijk niet :

(...)

En verder :

(...)

Dat het duidelijk moge zijn dat indien de tolk bepaalde woorden gebruikt door verzoeker niet kent, dat dit zijn invloed heeft op de kwaliteit van de vertaling, dat hetzelfde geldt voor een zeker onbegrip. Het is bovendien zeker niet uit te sluiten dat de tolk dacht dat hij concludant goed begreep, doch dat dit in werkelijkheid niet het geval was...

Dat dan ook de vraag zich stelt of de wijze van uitspraak van de vragen door verzoeker begrepen kon worden...

(...)

verzoeker erbij blijft dat hij wel degelijk vanuit Lal Pur afkomstig is.

Wat betreft de subsidiaire bescherming kan de appreciatie van de CGVS dus evenmin gevolgd worden.

Ondergeschikt, is er minstens aanleiding tot subsidiaire bescherming.

Verzoeker meent dat hij integendeel aantoont dat hij wel degelijk een verhoogd risico loopt om geïmigreerd te worden door het willekeurig geweld.

De CGVS heeft deze elementen niet in overweging genomen.

We volharden dat verzoeker een geronde vrees voor vervolging heeft, of allerm minst een reëel risico loopt op ernstige schade wegens zijn profiel, zodanig dat minstens subsidiaire bescherming aangewezen is."

2.2. Stukken

Als bijlage aan het verzoekschrift wordt een bundel stukken die in de inventaris der stukken wordt omschreven als "Groot aantal stukken afkomstig uit Afghanistan, onvertaald" (stuk 3) als nieuwe stavingstukken gevoegd.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Juridisch kader voor het onderzoek van de gegrondheid van het beroep

2.3.1.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU) moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om "een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie" te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2013/32/EU). Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1, van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3, van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen verzoeker al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.1.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU, en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, eerste lid, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die beperkt is tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

2.3.2. Ontvankelijkheid van het middel

2.3.2.1. In de mate dat verzoeker aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

2.3.2.2. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *“een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”*. Onder *“middel”* wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48 en 48/2 van de Vreemdelingenwet en van artikel 13 van het EVRM, doch geeft hij niet de minste toelichting over de wijze waarop hij deze bepalingen geschonden acht. De Raad ziet overigens niet in op welke wijze de artikelen 48 en 48/2 van de Vreemdelingenwet *in casu* geschonden zouden zijn, nu zij slechts in algemene zin bepalen dat een vreemdeling als vluchteling of als persoon die in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming kan worden erkend indien hij voldoet aan de daartoe gestelde voorwaarden in het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, respectievelijk artikel 48/4 van dezelfde wet. Ten overvloede wijst de Raad er nog op dat, gelet op de inhoud en het doel van artikel 13 van het EVRM, deze rechtsregel niet dienstig kan worden opgeworpen zonder ook de bepaling van hetzelfde verdrag aan te duiden waarvan de schending een daadwerkelijk rechtsmiddel vereist. Te dezen roept verzoeker de schending in van artikel 3 van het EVRM, maar hierboven werd reeds gesteld dat de bestreden beslissing geen schending van artikel 3 van het EVRM inhoudt. Bovendien wordt vastgesteld dat verzoeker gebruik heeft gemaakt van de mogelijkheid om de bestreden beslissing voor te leggen aan de Raad en zijn middelen aan te voeren, zodat artikel 13 van het EVRM gerespecteerd werd. De Raad is van oordeel dat verzoeker met onderhavige procedure beschikt over een rechtsmiddel dat voldoet aan alle waarborgen voorzien in voornoemde verdragsbepaling.

2.3.2.3. Het enig middel is, wat het voorgaande betreft, niet-ontvankelijk.

2.3.3. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat aan verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat hij niet heeft voldaan aan de plicht tot medewerking nu er geen geloof kan worden gehecht aan zijn beweerde regio van herkomst in Afghanistan. De commissaris-generaal overweegt hierbij dat (i) verzoeker niet vertrouwd is met de Afghaanse kalender, dat (ii) verzoeker foutieve verklaringen aflegde over de talen onder de etnische bevolking, dat (iii) verzoekers kennis van de politieke situatie in zijn regio en land van herkomst evenmin kan overtuigen, dat (iv) verzoeker een zeer gebrekkige geografische kennis van zijn regio van herkomst tentoonspreidde, dat (v) verzoeker inconsistente verklaringen aflegde met betrekking tot waar de foto's van hemzelf in zijn dorp en in zijn winkel precies terug te vinden waren, dat (vi) er niet het minste geloof kan worden gehecht aan verzoekers verklaring als zou hij nooit naar school zijn gegaan en analfabeet zou zijn gebleven, en dat (vii) de *taskara* die verzoeker heeft voorgelegd niet tot een andere appreciatie leidt. Omwille van de ongeloofwaardigheid van verzoekers beweerde regio van herkomst in Afghanistan, hecht de commissaris-generaal evenmin enig geloof aan verzoekers asielrelaas, dat er onlosmakelijk mee verbonden is. Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus oordeelt de commissaris-generaal dat verzoeker, door bewust de ware toedracht over zijn verblijf voor zijn komst naar België, dat de kern van zijn asielrelaas raakt, te verzwijgen, niet aannemelijk maakt dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico op ernstige schade loopt. Al deze vaststellingen worden in de bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het

hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit de uiteenzetting van het middel dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (cf. RvS 21 maart 2007, nr. 169.217).

Het middel kan in deze mate niet worden aangenomen.

2.3.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoeker geeft aan bij terugkeer naar Afghanistan de taliban te vrezen omdat zij hem ervan verdenken pornografisch materiaal op de gsm van klanten te hebben gezet.

Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal dat verzoeker middels zijn verklaringen niet aannemelijk maakt daadwerkelijk afkomstig te zijn uit het district Lal Pur in de Afghaanse provincie Nangarhar en dat hij bijgevolg door het afleggen van bedrieglijke of ongeloofwaardige verklaringen het onmogelijk heeft gemaakt om een correct zicht te krijgen op zijn herkomst en dus op zijn eventuele nood aan internationale bescherming.

De Raad stelt vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift niet de minste concrete poging onderneemt om de pertinente motieven in de bestreden beslissing daarover, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten tot de ongeloofwaardigheid van het door hem uiteengezette vluchtrelaas, te weerleggen of te ontkrachten. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waartoe hij evenwel in gebreke blijft.

Vooreerst overweegt de commissaris-generaal in de bestreden beslissing op goede gronden als volgt: *“Ten eerste kon het CGVS tijdens het onderhoud vaststellen dat u geenszins vertrouwd bent met de kalender die men in Afghanistan hanteert. Zo kan u niet verduidelijken in welk jaar u (volgens de Afghaanse jaartelling) het land zou hebben verlaten (CGVS, p.4). U beweert ook niet te weten in welke maand u vertrokken bent. Wat meer is, u lijkt de namen van de Afghaanse maanden niet eens te kennen. Hiernaar gevraagd, kan u er niet één noemen (CGVS, p.4). Het is niet aannemelijk dat een winkelier uit Afghanistan geen antwoord kan bieden op dergelijke eenvoudige vragen. Overigens heeft u van Nowruz, de naam van het Afghaanse Nieuwjaar, evenmin al ooit gehoord (CGVS, p.9).”*

Waar verzoeker in het verzoekschrift benadrukt dat hij deze kalender niet aanleerde en niet gebruikte omdat hij in een klein dorp woonde ver van alles, komt hij in wezen niet verder dan het louter minimaliseren, bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal. Hij brengt hiermee echter geen enkel valabel argument bij om de vaststelling dat het niet geloofwaardig is dat hij als winkelier niet op de hoogte zou zijn van de Afghaanse jaartelling en maanden en nooit gehoord heeft van de naam van het Afghaanse Nieuwjaar te weerleggen of te ontkrachten. Bovendien staat de argumentatie in het verzoekschrift als zou het kennen van de kalender in zijn dorp geen “*nut*” hebben haaks op verzoekers verklaring dat zijn moeder wel degelijk de Afghaanse maanden zou benoemen en gebruiken (administratief dossier (hierna: adm. doss.), stuk 8, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 4).

Verder wordt erop gewezen dat, hoewel verzoeker kan aangeven dat er in Afghanistan nog andere bevolkingsgroepen zijn dan Pashtounen (en daarbij Uzbeken en Tadzjieken kan benoemen) en dat de Pashtounen en Dari-taligen de bekendste zijn (adm. doss., stuk 8, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 19), hij niet kan duiden wie er precies Dari spreekt, nu hij dan eigenlijk een synoniem geeft voor Dari-sprekenden (“*Farsiban*”) (*ibid.*, p. 19). Verzoeker kan evenmin duiden welke taal Tadzjieken spreken. Dat verzoeker bovendien nog nooit gehoord heeft van Urdu, doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn verklaringen over zijn herkomst, temeer daar hij aangeeft dat hij een winkelier was in Afghanistan, waarbij er redelijkerwijze van kan worden uitgegaan dat hij toch in contact kwam met klanten en/of andere handelaars die mogelijk een andere etniciteit bezaten en/of taal spraken.

Ook verzoekers politieke kennis bevat lacunes die verder afbreuk doen aan de door hem voorgehouden herkomst. Zo kan vooreerst worden opgemerkt dat het niet aannemelijk is dat verzoeker slechts in België voor het eerst gehoord zou hebben over Gulbuddin Hekmatyar, die als (voormalige) krijgsheer en leider van de partij Hezb-e-Islami nochtans veel aanzien geniet bij de Afghaanse Pashthounse bevolking (adm. doss., stuk 8, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 20). Verder dient te worden opgemerkt dat verzoeker geen enkele andere groepering dan Taliban, Daesh en Hezb-e-Islami weet te benoemen

en ze ook niet na confrontatie lijkt te herkennen (*ibid.*, p. 22-23). Daarnaast komt de kennis die verzoeker over de plaatselijke gouverneurs bezit, ingestudeerd over. Daarover staat in de bestreden beslissing het volgende te lezen:

“De beperkte kennis die u sporadisch etaleert, lijkt dan weer ingestudeerd. Zo zegt u ergens geen van de voorgangers van provinciegouverneur Salim Khan Kunduzi te kennen. Als het CGVS u vervolgens de naam Gul Agha Sherzai voorlegt, verklaart u plots te “denken” dat die ook gouverneur is geweest. U weet echter niet van waar de man afkomstig was, terwijl het een bekend gegeven is dat hij Kandahari is, noch weet u of hij korte dan wel lange tijd gouverneur van Nangarhar was (CGVS, p.24). Dit is zeer verwonderlijk, daar de man een begrip is in Nangarhar: hij was er niet minder dan tien jaar gouverneur (tot 2014) en geraakte meer dan eens in opspraak.”

In zoverre verzoeker in dit verband beargumenteert dat hij niet geschoold is en dat nationale politiek ver van zijn bed is, dient te worden opgemerkt dat – ongeacht de vraag of al dan niet geloof kan worden gehecht aan verzoekers voorgehouden analfabetisme (zie *infra*) – van een verzoeker om internationale bescherming mag worden verwacht dat hij eenvoudige vragen over zijn regio kan beantwoorden, op de hoogte is van een aantal belangrijke personen die invloed hebben in zijn regio, op de hoogte is van een aantal commandanten in de streek en, gelet op de politieke situatie in Afghanistan, op de hoogte is van een aantal groeperingen. Zo verzoeker aanvoert dat hij de plaatselijke gouverneurs wel kent en heel eerlijk is over de wijze waarop hij zijn kennis vergaarde, beperkt hij zich in wezen tot het louter herhalen van eerder afgelegde verklaringen die ingestudeerd, dan wel ongeloofwaardig werden bevonden, wat bezwaarlijk dienstig kan worden geacht om afbreuk te doen aan de voormelde vaststellingen.

Daarnaast treedt de Raad de commissaris-generaal bij waar deze overweegt dat verzoekers geografische kennis tekortschiet. Hierover staat in de bestreden beslissing te lezen als volgt:

“Voorts dient te worden gewezen op uw zeer gebrekkige geografische kennis van de regio waar u volgens uw verklaringen altijd zou hebben gewoond. Zo weet u dat de provincies Logar, Kunar en Laghman aan Nangarhar grenzen, maar zijn de namen van de hoofdsteden van deze provincies (respectievelijk Pul-e-Alam, Asadabad en Mehterlam) u niet bekend (CGVS, p.13). Van districten als Nurgal en Khaskunar, die iets noordelijker gelegen zijn, heeft u nog nooit gehoord (CGVS, p.13, 16). Ook Alingar en Qarghayi, districten van Laghman die aan uw provincie grenzen, kent u niet (CGVS, p.13). Dara-e-Nur (CGVS, p.14), Achin (CGVS, p.16), Shinwar (CGVS, p.19), Nazyan (CGVS, p.19) en Kuz Kunar (CGVS, p.13), allen districten van Nangarhar en in sommige gevallen op zeer nabije afstand van Lal Pur, kan u geenszins situeren. Verder is het zeer opmerkelijk dat u geen enkele plaats op de weg naar de provinciale hoofdstad Jalalabad kan noemen (CGVS, p.16). Van Ghazi Amanullah Khan en Darunta, nochtans bekende plaatsen in de provincie Nangarhar, zegt u al te hebben gehoord, maar opnieuw blijkt dat u geen idee heeft waar deze dienen te worden gesitueerd. U verklaart verder dat u wel kennis heeft van dorpen in de buurt. Echter, als het CGVS u vraagt waar Chaknawri gelegen is, een dorp waarnaar u enkele keren verwezen heeft, blijkt u niet eens zeker of dit al dan niet in Lal Pur is (CGVS, p.15, 16). Verder heeft u beweerd dat u uw dagen sleet aan de oevers van de rivier, waar u met uw vrienden ging vissen. Het is dan ook opmerkelijk dat u denkt dat dit de Kunar rivier is (CGVS, p.15), terwijl dit uiteraard de Kabul rivier is, zoals ook blijkt uit de informatie die aan het administratief dossier werd toegevoegd. Het is niet aannemelijk dat een winkelier, die dagelijks in contact komt met klanten en handelaars, geen betere kennis zou hebben van de geografie van de regio.

Nog andere zaken tonen aan dat u niet vertrouwd bent met de (grens)regio waar u uw leven lang zou hebben gewoond. Over Mohmand Agency, dat aan Lal Pur grenst maar dat in Pakistan gelegen is, zegt u dat u de naam wel eens hoorde. Echter slaagt u er niet in de regio te situeren (CGVS, p.6). Van Landi Kotal, een belangrijk administratief en commercieel centrum aan de andere kant van de grens (op een twintigtal kilometer van uw beweerde woonplaats), is u zelfs geheel onbekend (CGVS, p.6). Het is ondenkbaar dat een winkelier uit Lal Pur die plaats niet zou kennen. Ook van Khyber Agency, de regio waarvan Landi Kotal de hoofdstad is, heeft u nog nooit gehoord (CGVS, p.15). Voorts gevraagd naar namen van steden of regio's aan de andere kant van de grens, zegt u er geen te kennen (CGVS, p.6). Andermaal blijkt het niet geloofwaardig dat u van Lal Pur afkomstig bent.”

Zo verzoeker aangeeft dat hij de omgeving slechts van horen zeggen kende omdat hij zijn dorp weinig of niet verliet en hij herhaalt dat hij zijn spullen betrok in Torkhal, slaagt hij er andermaal niet in te overtuigen. Het feit dat verzoeker zijn dorp weinig of niet verliet, kan zijn gebrekkige kennis over zijn directe en persoonlijke leefwereld immers niet toedekken. Van verzoeker, die beweert zijn hele leven in het district Lal Pur in de provincie Nangarhar te hebben gewoond en daar een winkel te hebben uitgebaat, kan immers redelijkerwijze worden verwacht dat hij afdoende correct kan antwoorden op vragen die betrekking hebben op zijn onmiddellijke (werk- en/of leef)omgeving en geografische gegevens, *quod non*. De argumentatie in het verzoekschrift, waarmee verzoeker de in de bestreden

beslissing gedane vaststellingen poogt te minimaliseren of zijn gebrekkige kennis tracht te vergoelijken, kan de voormelde pertinente vaststellingen en overwegingen dan ook niet in een ander daglicht stellen.

Waar verzoeker vervolgens in zijn verzoekschrift wijst op een reeks elementen die hij volgens hem wél correct kon weergeven over zijn beweerd dorps- en regio van herkomst, wordt erop gewezen dat het loutere feit dat verzoeker een aantal elementen correct kon weergeven op zich geen afbreuk doet aan de pertinente vaststellingen in de bestreden beslissing over datgene waaruit het beperkte en ingestudeerde karakter van zijn kennis blijkt. Het louter herhalen van een aantal verklaringen is op zich niet dienstig om deze vaststellingen te weerleggen of te ontkrachten. De lacunes in verzoekers kennis zijn van een dermate zwaarwichtige aard dat ze niet kunnen worden ongedaan gemaakt door de kennis die hij wel op een correcte wijze weergaf.

In zoverre verzoeker voorts nog op algemene wijze verwijst naar zijn ongeschooldheid om de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen te weerleggen of te ontkrachten en meent dat de commissaris-generaal de lat hoog legt bij de vragen over zijn herkomst, dient vooreerst te worden opgemerkt dat in de bestreden beslissing terecht wordt gesteld dat geen geloof kan worden gehecht aan zijn voorgehouden analfabetisme. In de bestreden beslissing wordt dit als volgt toegelicht:

"Tot slot kan nog worden opgemerkt dat aan uw verklaring, als zou u nooit naar school zijn gegaan (CGVS, p.17) en analfabeet zou zijn gebleven (verklaring DVZ, vraag 11), niet het minste geloof kan worden gehecht. Ten eerste komt uw uitleg daarvoor niet aannemelijk over. U zegt dat het in uw geboorteregio de gewoonte is dat kinderen niet naar school gaan en liever aan het water zitten en gaan vissen (CGVS, p.17). Ook toen uw vader zou hebben geëist dat u naar school zou gaan (zelf blijkt hij namelijk wel geschoold, p.24), zou u liever thuis zijn gebleven (CGVS, p.17). Het is toch zeer merkwaardig dat u zich zou hebben verzet tegen deze wil van uw vader. Ten tweede is het zo dat u niet eens op de hoogte blijkt van de onderwijskansen die men in Lal Pur heeft, wat uw verklaringen omtrent het al dan niet naar school gaan van de kinderen in de regio nog wat holler maakt. U verklaart dat daar (in het districtscentrum) één grote school is. Echter kan u niet verduidelijken of dit een lagere of een middelbare school is. Dit is opmerkelijk. Andere jongens, hetzij uit uw familie, hetzij uit uw kennissenkring, misschien wel uit uw cliënteel, zullen ongetwijfeld wel interesse hebben gehad in scholing, waardoor mag worden verondersteld dat u weet of er in uw woonplaats een lagere dan wel een middelbare school is. Ten derde kan nog worden vastgesteld dat u, die naar eigen zeggen niet kan lezen of schrijven, eigenaar bent van een Facebook account en via Facebook bijvoorbeeld te weten kwam wie Hekmatyar is (CGVS, p.20). Dat lijkt er toch op te wijzen dat u allesbehalve ongeletterd bent. Ook uw beroepsactiviteiten (een winkel voor gsm en computer, al is geenszins duidelijk waar u die winkel zou hebben gehad), doen veronderstellen dat u een geletterd persoon bent."

Dit klemmt des te meer daar verzoeker in het verzoekschrift plots aangeeft dat hij "slechts beperkt naar school is geweest", wat haaks staat op zijn eerdere verklaringen als zou hij nooit naar school zijn geweest en verder duidt op de ongeloofwaardigheid van zijn verklaringen daarover. De Raad wijst er voorts op dat, en dit los van het gegeven of de betrokken vreemdeling al dan niet analfabeet is, zelfs van een persoon met een geringe opleiding of een analfabeet redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij kan antwoorden op een aantal elementaire kennisvragen in verband met zijn beweerd regio en land van afkomst. Verzoekers verklaring dat hij weinig, dan wel geen scholing genoot en zijn dorps- en regio van afkomst, kan zijn gebrekkige kennis van zijn directe en persoonlijke leefwereld niet toedekken. Verzoeker toont tevens niet aan dat een gebrek aan scholing de verstandelijke vermogens aantast en dat hij hierdoor niet in staat is zijn eigen leefwereld in tijd en ruimte te situeren. Uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt dat de dossierbehandelaar eenvoudige en duidelijke vragen stelde en dat verzoeker kennelijk kon volgen en de logica en de inhoud van de vragen correct begreep. Van verzoeker kan dan ook verwacht worden dat hij correct kan antwoorden op dergelijke elementaire kennisvragen over Afghanistan en het dagelijks leven in zijn beweerd regio van herkomst, wat niet het geval bleek te zijn. Om deze vragen correct te kunnen beantwoorden is geen verregaande politieke of geografische kennis vereist. Ze gaan immers over de dagelijkse realiteit van elke inwoner uit die streek.

Zo verzoeker nog wijst op zijn "vrij jonge leeftijd", wordt erop gewezen dat hij verklaarde te zijn geboren op 1 januari 1995 (adm. doss., stuk 19, verklaring DVZ, vraag 4), zodat uit zijn verklaringen kan worden afgeleid dat hij ten tijde van zijn vertrek uit Afghanistan (in 2016) 21 jaar was, wat zijn jonge leeftijd reeds relativeert. Overigens mag ook van een persoon met een jeugdige leeftijd worden verwacht dat hij afdoende correct kan antwoorden op vragen die betrekking hebben op zijn onmiddellijke (werk) omgeving en de veiligheidssituatie en geografische gegevens aldaar, *quod non in casu*.

In zoverre verzoeker meent dat er rekening moet worden gehouden met het feit dat hij 2,5 jaar in Turkije verbleef en dat dit “*vanzelfsprekend de accurateheid van zijn herinneringen aantast*”, moet worden opgemerkt dat zijn onwetendheid over diverse aspecten van zijn regio en zelfs land van herkomst niet kan worden verklaard door het loutere tijdsverloop sinds zijn vertrek uit Afghanistan. Daar de aangehaalde aspecten deel uitmaakten van verzoekers persoonlijke leefomgeving en regio waar hij zijn hele leven zou hebben gewoond tot aan zijn vertrek uit Afghanistan, kan immers redelijkerwijze worden aangenomen dat hij hierover coherente, duidelijke, correcte en doorleefde verklaringen kan afleggen.

Verzoeker voert voorts geen argumenten aan tegen de motieven van de bestreden beslissing over zijn inconsistente verklaringen over de drager van de foto's van hemzelf in zijn dorp en in zijn winkel die zou zijn afgenomen door de politie in Turkije. De motivering daarover, zoals opgenomen in de bestreden beslissing, die bijdraagt aan het besluit dat de door verzoeker voorgehouden regio van herkomst ongeloofwaardig is, blijft aldus overeind en wordt door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

Waar verzoeker nog in vraag stelt of de tolk hem goed begrepen heeft en meent dat de vaststelling dat de tolk bepaalde woorden die hij gebruikte niet kent een invloed heeft op de kwaliteit van de vertaling, slaagt hij er allerminst in te overtuigen. Hij beperkt zich hiermee tot een loutere bewering die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs, doch laat na *in concreto* aan te tonen dat er *in casu* sprake zou zijn geweest van communicatieproblemen/misverstanden tijdens het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) die het geheel van de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen zouden kunnen ontkrachten of dat de kwaliteit of de betrouwbaarheid van de vertalingen gehypothekeerd zou zijn. Het enkele gegeven dat de tolk een woord dat verzoeker gebruikte niet kent, alsook zijn verklaringen opnieuw nagaat nadat deze onduidelijk blijken (wat overigens niet kan worden toegeschreven aan de tolk), toont niet aan dat er zich tijdens het persoonlijk onderhoud vertaal- en/of communicatieproblemen, dan wel misverstanden zouden hebben voorgedaan. Uit de notities van het persoonlijk onderhoud kan dan ook niet worden afgeleid dat er zich problemen zouden hebben voorgedaan met de tolk. Verzoeker heeft ook tijdens of na het persoonlijk onderhoud geen enkele opmerking gemaakt over het verloop van het persoonlijk onderhoud en de uitwisseling tussen de tolk en hemzelf. Er is dan ook geen reden om aan te nemen dat de notities van het persoonlijk onderhoud geen correcte of volledige weergave zouden bevatten van het verloop van het persoonlijk onderhoud, noch dat de vaststellingen van de bestreden beslissing hierin geen grondslag zouden vinden. Overigens wordt erop gewezen dat de opmerkingen op de notities van het persoonlijk onderhoud (adm. doss., stuk 6) evenmin enige indicatie bevatten waaruit kan blijken dat er zich misverstanden/communicatieproblemen zouden hebben voorgedaan tijdens het persoonlijk onderhoud, dan wel dat de vertalingen gehypothekeerd zouden zijn. Bijgevolg wordt verzoeker overeenkomstig artikel 57/5^{quater}, § 3, vijfde lid, van de Vreemdelingenwet, behoudens de enkele aanpassingen die hij aanbracht en die veeleer schrijfwijzen uitmaken, geacht in te stemmen met de rest van de notities van het persoonlijk onderhoud. De Raad benadrukt dat het niet ernstig is om na confrontatie met een negatieve beslissing louter hypothetische communicatieproblemen/misverstanden tijdens de gehoren aan te voeren. Gelet op wat voorafgaat, besluit de Raad dat de door verzoeker aangevoerde vermeende vertaalproblemen/misverstanden geen verklaring kunnen vormen voor het geheel van de vaststellingen zoals opgenomen in de bestreden beslissing.

Zo verzoeker er ter verklaring van de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen nog op wijst dat hij geheugenproblemen heeft, slaagt hij er andermaal niet in de Raad te overtuigen. Daargelaten zijn blote beweringen daarover, kan uit de stukken waarop de Raad vermog acht te slaan op generlei wijze blijken dat ‘geheugenproblemen’ verzoeker zouden verhinderd hebben om volwaardige verklaringen af te leggen. Uit het administratief dossier blijkt immers dat verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud in staat was om gedetailleerde verklaringen af te leggen en beschrijvingen te geven. Verzoeker brengt evenmin een medisch attest bij ter staving van zijn beweringen in dit verband.

Verzoeker voert nog aan dat de commissaris-generaal een zuiver subjectieve analyse heeft gemaakt, doch laat na concrete gegevens aan te brengen waaruit blijkt dat het CGVS bevooroordeeld zou zijn geweest of dat zijn verzoek om internationale bescherming niet eerlijk zou zijn behandeld. Uit het administratief dossier en de bestreden beslissing kan evenmin enige vooringenomenheid of enig gebrek aan objectiviteit worden afgeleid. Bovendien zijn de ambtenaren van het CGVS onpartijdig en hebben dezen geen persoonlijk belang bij een positieve of negatieve beslissing ten aanzien van een verzoeker. Als dusdanig bieden zij de nodige garanties inzake objectiviteit.

Verzoekers gebrekkige kennis over zijn beweerde regio van herkomst in samenhang met de foutieve en lacuneuze antwoorden die hij gaf op de vele kennisvragen die hem gesteld werden verhinderen nog verder geloof te hechten aan zijn beweerde herkomst uit het district Lal Pur, in de provincie Nangarhar.

De uiteenzetting in het verzoekschrift dat zijn vluchtmotieven niet ten gronde werden onderzocht, is niet relevant, aangezien uit het bovenstaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij afkomstig is uit het district Lal Pur, in de provincie Nangarhar in Afghanistan. Hierdoor kan evenmin geloof gehecht worden aan de problemen die er zich volgens verzoeker zouden hebben voorgedaan. Het uitvoerig betoog in het verzoekschrift over de door hem voorgehouden problemen met de taliban, is dan ook niet dienstig.

Voor het overige komt verzoeker in wezen niet verder dan het louter volharden in zijn vluchtrelaas, het herhalen van eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen, het minimaliseren van de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen, het poneren van een vrees voor vervolging en het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekking door de commissaris-generaal, wat niet dienstig is om de hoger aangehaalde motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten, noch om een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken.

De door verzoeker bijgebrachte documenten vermogen niet zijn ongeloofwaardig geachte verklaringen over de feiten die aan de grondslag liggen van zijn verzoek om internationale bescherming te herstellen.

Met betrekking tot de door verzoeker in de loop van de administratieve procedure voorgelegde *taskara* (adm. doss., stuk 16, map met 'documenten') wordt in de bestreden beslissing pertinent opgemerkt als volgt:

"De taskara die u heeft voorgelegd, leidt niet tot een andersluidende appreciatie. Dergelijk document kan uw identiteit en herkomst staven bij geloofwaardige verklaringen, wat niet het geval is gebleken. Bovendien betreft het een stuk dat al dan niet bewust erg beschadigd werd, waardoor delen ervan nagenoeg onleesbaar zijn geworden. Tot slot wijst het CGVS op objectieve informatie die aan het dossier werd toegevoegd, met name de "COI Focus, Afghanistan. Corruptie en documentenfraude" van 21 november 2017, waaruit blijkt dat er in Afghanistan op grote schaal gefraudeerd wordt met documenten en nagenoeg alle documenten vervalst worden of via corruptie, zowel in Afghanistan als daarbuiten, kunnen worden aangekocht."

Met het betoog dat geen onderzoek werd gedaan naar de authenticiteit van de *taskara* en het benadrukken dat zijn plaats van herkomst wel leesbaar is op de *taskara*, slaagt verzoeker er niet in een valabel argument bij te brengen dat de voorgaande vaststellingen kan ontkrachten. Nu uit de informatie in het administratief dossier (stuk 17, map met 'landeninformatie') blijkt dat omwille van de hoge graad van corruptie vele Afghaanse documenten ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen niet van authentieke te onderscheiden zijn, toont verzoeker immers niet aan op welke wijze een onderzoek naar de authenticiteit van de door hem voorgelegde *taskara* een ander licht zou werpen op de appreciatie van zijn verzoek om internationale bescherming.

Wat betreft de aan het verzoekschrift gevoegde bundel stukken die door verzoeker omschreven wordt als *"stukken afkomstig uit Afghanistan"*, wordt opgemerkt dat deze niet vergezeld zijn van een voor eensluidend verklaarde vertaling in de taal van de rechtspleging zoals voorgeschreven door artikel 8 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zodat de Raad geen kennis kan nemen van de inhoud ervan. Deze stukken worden derhalve niet in overweging genomen. Uit de privéfoto's die zich in deze bundel bevinden, kan niet worden afgeleid wie hierop wordt afgebeeld, laat staan wat de band is van de erop afgebeelde personen met verzoeker. Overigens wordt erop gewezen dat foto's alleen al door mogelijke inscenering van locatie en omstandigheden geen enkele garantie bieden wat betreft de authenticiteit van wat wordt afgebeeld.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet.

Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.3.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.5.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat verzoeker geen elementen aanreikt waaruit kan blijken dat hij op deze grond nood zou hebben aan subsidiaire bescherming.

2.3.5.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet, beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd wordt dat hieraan geen geloof kan worden gehecht.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. Verzoeker maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

2.3.5.3. Wat betreft artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet stelt de Raad vast dat uit de bestreden beslissing blijkt dat aan verzoekers Afghaanse nationaliteit niet wordt getwijfeld. Wel wordt in de bestreden beslissing op goede gronden opgemerkt dat vele Afghanen, eventueel na een verblijf in het buitenland, binnen Afghanistan zijn verhuisd, en maakt verzoeker, zoals hoger werd vastgesteld niet aannemelijk dat hij recent afkomstig is uit het district Lal Pur in de provincie Nangarhar, noch uit een gebied in Afghanistan waar, gelet op het willekeurig geweld, de subsidiaire beschermingsstatus kan worden toegekend of waar afhankelijk van het individuele geval toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/5, § 3, van de Vreemdelingenwet. Het is de taak van verzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. Het komt de Raad immers niet toe om te speculeren over de verblijfplaats van verzoeker voor zijn komst naar België of over de vraag of hij (recent) afkomstig is uit een regio in de zin van artikel 48/5, § 3, van de Vreemdelingenwet waar geen risico aanwezig is. De Raad kan uit het voorgaande enkel afleiden dat verzoeker zelf meent dat er in zijn werkelijke regio van herkomst geen zwaarwegende gronden voorhanden zijn die erop wijzen dat hij bij een terugkeer naar deze regio een reëel risico zou lopen op ernstige schade. Aldus brengt verzoeker geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat hij een reëel risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

2.3.5.4. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.6. Waar verzoeker verwijst naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad er op dat hierin wordt gesteld dat er een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is indien de asielzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade. Gelet op bovenstaande vaststellingen is er *in casu* echter geenszins sprake van een eerdere vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet. Verzoekers verwijzing ter zake is dan ook niet dienstig.

2.3.7. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.8. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker door het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens een persoonlijk onderhoud kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Pashtou machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle

dienstige stukken. Het betoog dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.3.9. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan evenmin worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier. Hetzelfde kan worden gesteld wat betreft de aangevoerde schending van het proportionaliteitsbeginsel, dat als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel de Raad niet toelaat het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. X).

2.3.10. Waar verzoeker in uiterst ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig augustus tweeduizend twintig door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN